

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **M. K.**, zastoupená Mgr. Norbertem Hemelíkem, advokátem se sídlem Lipanská 331/7, Říčany, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2016, č. j. 4 Ad 33/2014 – 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „žalovaný“) ze dne 15. 7. 2014, č. j. 2014/40863-421/1, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR, pobočky pro hl. m. Prahu, ze dne 3. 4. 2014, č. j. ABJ-6316/2014-09/08, kterým byla žalobkyni od 10. 3. 2014 po podpůrčí dobu pěti měsíců přiznána podpora v nezaměstnanosti podle § 39 odst. 1, § 41 odst. 2 a 3 písm. c), § 42 odst. 1, § 43 odst. 1 písm. a) a odst. 2, § 50 odst. 5 a § 51 odst. 1 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), ve výši 3.694 Kč měsíčně po dobu prvních dvou měsíců, ve výši 2.955 Kč měsíčně po dobu dalších dvou měsíců a ve výši 2.709 Kč měsíčně po zbývající podpůrčí dobu.

II.

[2] Žalobkyně podala proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 24. 3. 2016, č. j. 4 Ad 33/2014 – 30.

[3] V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že žalobkyni bylo při stanovení podmínek pro nárok na podporu v nezaměstnanosti započteno v posledních dvou letech před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání celé jí dokládané období pojištění i zaměstnání. Je pravdou, že pro nárok na podporu v nezaměstnanosti postačí v posledních dvou letech získat alespoň dobu pojištění v trvání 12 měsíců. Žalobkyně má pojištěnou celou dobu dvou let, neboť pečovala v tomto období o nezletilé dítě do věku čtyř let a vykonávala také zaměstnání. Pro nárok na přiznání podpory v nezaměstnanosti je však třeba hodnotit celou dobu pojištění v posledních dvou letech před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání. Znamená to, že v případě žalobkyně je třeba vycházet z toho, že byla pojištěna i poté, co skončil její pracovní poměr ke dni 28. 2. 2014, a to proto, že pečovala o nezletilé dítě do věku 4 let i v době od 1. 3. 2014 do 10. 3. 2014. Tato náhradní doba pojištění byla posledním zaměstnáním a správní orgány nemohly postupovat jinak než podporu v nezaměstnanosti stanovit podle § 51 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti a vypočítat její výši z průměrné mzdy v národním hospodářství za I. – III. čtvrtletí kalendářního roku předcházejícího kalendářnímu roku, ve kterém byla podána žádost o podporu.

[4] Městský soud v postupu žalovaného neshledal žádné pochybení, pokud jde o zjištění skutkového stavu věci i postup podle zákona o zaměstnanosti. Z těchto důvodů městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

III.

[5] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[6] Stěžovatelka uvedla, že jak v odvolání, tak v žalobě, tvrdila, že získala dobu důchodového pojištění v rozhodném období bez započtení tzv. náhradní doby, neboť byla na rodičovské dovolené, když podle zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), je doba rodičovské dovolené dobou důchodového pojištění. Správní orgány i městský soud se s tímto tvrzením v odůvodnění svých rozhodnutí nevypořádaly.

[7] Podle § 39 zákona o zaměstnanosti je nutné pro přiznání nároku na podporu v nezaměstnanosti, aby uchazeč v rozhodném období (24 měsíců před podáním žádosti) získal dobu důchodového pojištění v délce alespoň 12 měsíců, když není rozhodné, zda tuto dobu získal kontinuálně či nikoliv. V podstatě není sporu, že tuto podmínku stěžovatelka splnila, avšak podle jejího názoru ji splnila získáním doby důchodového pojištění, nikoliv započtením tzv. náhradní doby.

pokračování

[8] Stěžovatelka je přesvědčena, že pro výpočet podpory v nezaměstnanosti měl být použit § 50 zákona o zaměstnanosti a její výše měla být stanovena z jejího posledního zaměstnání u společnosti FIAT ČR.

[9] Podle § 51 zákona o zaměstnanosti se postupuje v případě, kdy uchazeč o zaměstnání nesplnil dobu podle § 39 odst. 1 písm. a) téhož zákona, tedy nezískal dobu důchodového pojištění v délce trvání alespoň 12 měsíců v rozhodném období před podáním žádosti. Stěžovatelka je přesvědčena, že splnila podmínky k získání doby důchodového pojištění bez nutnosti započíst náhradní dobu, neboť doba rodičovské dovolené je dobou důchodového pojištění.

[10] I pokud by rodičovská dovolená nebyla dobou důchodového pojištění, pak stěžovatelka splnila podmínku podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti započtením náhradní doby, a to osobní péčí o dítě ve věku do 4 let v období před ztrátou zaměstnání. V jejím případě nemůže být náhradní doba od 1. 3. 2014 do 10. 3. 2014 posuzována jako poslední zaměstnání, neboť této doby není třeba ke splnění výše uvedené podmínky.

[11] Smyslem stanovení náhradní doby zaměstnání podle §41 odst. 3 zákona o zaměstnanosti je zajistit příznivější podmínky při získávání podpory v nezaměstnanosti pro občany, kteří měli či mají objektivně zhoršený přístup k zaměstnání. V stěžovatelčině případě je však institut náhradní doby, který má občanům přinášet příznivější podmínky, použit a vyložen tak, aby jí přístup k podpoře v nezaměstnanosti ztížil, resp. aby jí mohla být přiznána podpora v nezaměstnanosti v minimální výši a nikoliv ve výši podle jejího průměrného výdělku v předchozím zaměstnání u společnosti FIAT ČR.

[12] Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatelky uvedl, že se s jejími námitkami o nemožnosti stanovit výši podpory v nezaměstnanosti v posuzovaném případě podle § 50 zákona o zaměstnanosti vypořádal přezkoumatelným způsobem v odůvodnění rozhodnutí o odvolání a opakovaně se k nim vyjádřil i ve vyjádření k žalobě, na které plně odkázal. S těmito závěry žalovaného se v napadeném rozsudku ztotožnil i městský soud, který jednoznačně konstatoval, že vyklad učiněný žalovaným byl v souladu se zákonem o zaměstnanosti a že je nesporné, že stěžovatelka měla náhradní dobu pojištění, tj. péči o dítě ve věku do 4 let jako poslední zaměstnání.

[14] Stěžovatelka uplatnila námitku, že se žalovaný nevypořádal v rozhodnutí o odvolání s jejím tvrzením, že získala dobu důchodového pojištění v rozhodném období bez započtení náhradní doby, neboť byla na rodičovské dovolené, která je dobou důchodového pojištění započitatelnou podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti. Tuto námitku stěžovatelka ve svém odvolání a ani v žalobě nevznesla. Žalovaný se tedy s touto námitkou nemohl vypořádat. Výše uvedená námitka tedy byla nově vznesena až v kasační stížnosti a stěžovatelka k ní neuvádí žádné okolnosti, které jí zabránily uplatnit tvrzený důvod

nezákonnosti již v řízení před městským soudem, a nenamítá ani existenci zásadního a překvapivého obratu ustálené soudní judikatury. S odkazem na § 104 odst. 4 s. ř. s. je tato námitka proto nepřijatelná.

[15] Z opatrnosti žalovaný k této nepřijatelné námitce stěžovatelky uvedl, že není možné se ztotožnit s názorem, že by doba, kterou stěžovatelka strávila na rodičovské dovolené do 30. 11. 2013, měla být považována za dobu důchodového pojištění podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti a nikoliv za náhradní dobu zaměstnání ve smyslu § 41 odst. 3 téhož zákona. Zákon o zaměstnanosti v § 39 odst. 1 písm. a) stanoví jako podmínku pro splnění nároku na podporu v nezaměstnanosti výslovně získání dob důchodového pojištění v rozhodném období zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností. Doba rodičovské dovolené tedy není dobou důchodového pojištění započitatelnou na základě § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti, neboť nejde o dobu důchodového pojištění získanou zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností. Osobní péči o dítě nelze za zaměstnání či jinou výdělečnou činnost označit. Zákon o důchodovém pojištění naopak v § 12 odst. 1 označuje osobní péči o dítě ve věku do 4 let za náhradní dobu pojištění, tedy nikoliv za dobu důchodového pojištění získanou ze zaměstnání či z jiné výdělečné činnosti. V souladu s touto úpravou je v zákoně o zaměstnanosti v § 41 odst. 3 tato doba považována za náhradní dobu zaměstnání a jako taková musí být pro potřeby stanovení nároku na podporu v nezaměstnanosti posouzena.

[16] Není možno z této náhradní doby zaměstnání jako celku, která musela být v případě stěžovatelky pro potřeby splnění podmínek pro získání podpory v nezaměstnanost započítána, vyjmout určitou část spadající do rozhodného období a bezprostředně předcházející zařazení stěžovatelky do evidence uchazečů o zaměstnání a nezohlednit ji pro účely posouzení nároku na podporu v nezaměstnanosti. Nejednalo se o postup, který by se přičil smyslu zákona o zaměstnanosti, či kterým by byl zvýhodněn stát před občanem. Naopak, postup úřadu práce smyslu zákona o zaměstnanosti zcela odpovídal, neboť zajišťuje, aby stěžovatelce i za situace, kdy nezískala dobu důchodového pojištění zaměstnáním, mohla být přiznána podpora v nezaměstnanosti, a to právě s přihlédnutím k náhradní době zaměstnání. Ta byla v případě stěžovatelky zároveň dobou posledního zaměstnání podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti. Kdyby totiž stěžovatelce nebyla započtena náhradní doba osobní péče o dítě do 4 let věku, vůbec by jí nevznikl nárok na podporu v nezaměstnanosti.

[17] Výkladem zákona o zaměstnanosti nebyl stěžovatelce ztížen přístup k podpoře v nezaměstnanosti a tento výklad taktéž nebyl použit s cílem přiznat jí podporu v nezaměstnanosti v minimální výši. Pokud však byla stěžovatelce započtena péče o dítě ve věku do 4 let jako náhradní doba v rozhodném období a zároveň jí tato doba plynula jako poslední před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání, pak se k ní musí přihlížet i v případě stanovení výše podpory v nezaměstnanosti podle § 51 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti, a to bez ohledu na skutečnost, že byla po dobu 3 měsíců přerušena dobou důchodového pojištění získaného ze zaměstnání.

[18] Z výše uvedených důvodů žalovaný považoval kasační stížnost za nedůvodnou, a proto navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

pokračování

V.

[19] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti má nárok na podporu v nezaměstnanosti uchazeč o zaměstnání, který získal v rozhodném období (§ 41) zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností dobu důchodového pojištění podle zvláštního právního předpisu v délce alespoň 12 měsíců (dále jen „předchozí zaměstnání“); překrývají-li se doby důchodového pojištění, započítávají se jen jednou.

[22] Podle § 41 odst. 1 zákona o zaměstnanosti jsou rozhodným obdobím pro posuzování nároků na podporu v nezaměstnanosti a podporu při rekvalifikaci poslední 2 roky před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání.

[23] Podle § 41 odst. 2 věta první zákona o zaměstnanosti není-li splněna podmínka stanovená v § 39 odst. 1 písm. a) předchozím zaměstnáním, lze tuto podmínku splnit i započtením náhradní doby zaměstnání. Podle odst. 3 písm. c) téhož ustanovení se za náhradní dobu zaměstnání považuje doba osobní péče o dítě ve věku do 4 let.

[24] Podle § 42 odst. 1 náleží podpora v nezaměstnanosti uchazeči o zaměstnání při splnění stanovených podmínek ode dne podání písemné žádosti o podporu v nezaměstnanosti. Podle odst. 3 téhož ustanovení jestliže uchazeč o zaměstnání požádá o poskytnutí podpory v nezaměstnanosti nejpozději do 3 pracovních dnů po skončení zaměstnání nebo jiných činností uvedených v § 25 odst. 1 nebo činností, které jsou podle § 41 odst. 3 považovány za náhradní doby zaměstnání, přizná se podpora v nezaměstnanosti ode dne následujícího po skončení zaměstnání nebo uvedených činností.

[25] Podle § 51 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti se stanoví podpora v nezaměstnanosti uchazeči za první 2 měsíce ve výši 0,15násobku, další 2 měsíce ve výši 0,12násobku a po zbývajících podpůrčí dobu 0,11násobku průměrné mzdy v národním hospodářství za 1. až 3. čtvrtletí kalendářního roku předcházejícího kalendářnímu roku, ve kterém byla podána žádost o tuto podporu, jestliže splnil podmínku doby předchozího zaměstnání [§ 39 odst. 1 písm. a)] započtením náhradní doby a tato doba se posuzuje jako poslední zaměstnání.

[26] Jak připomněl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27. 8. 2014, č. j. 3 Ads 91/2013 - 47, systém poskytování podpory v nezaměstnanosti je úzce propojen se systémem důchodového pojištění. To vyplývá již ze způsobu, jakým jsou upraveny podmínky vzniku nároku na podporu v nezaměstnanosti v § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti. Podle tohoto ustanovení má nárok na podporu v nezaměstnanosti uchazeč, který získal v rozhodném období zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností dobu důchodového pojištění podle zákona o důchodovém pojištění. Systém poskytování podpory v nezaměstnanosti a systém důchodového pojištění jsou též financovány z téhož

pojistného odváděného podle zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Uvedené propojení obou systémů reflektovala také důvodová zpráva k zákonu o zaměstnanosti, která k § 39 uvádí: „*Doba zaměstnání, potřebná pro nárok na podporu v nezaměstnanosti, tj. alespoň 12 měsíců v posledních třech (pozn. NSS: nyní dvou) letech, je upřesněna tak, že toto zaměstnání musí zakládat povinnost odvádět pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, což odpovídá principu, že ten, kdo přispíval na státní politiku zaměstnanosti, má nárok na to, aby mu z těchto prostředků byla hrazena podpora v nezaměstnanosti v době, kdy zaměstnání nemá.*“ Náhradní doby zaměstnání stanovené § 41 odst. 3 zákona o zaměstnanosti pak svým obsahem odpovídají náhradním dobám pojištění podle zákona o důchodovém pojištění, od nichž se však v některých případech odlišují svým rozsahem (srov. § 41 odst. 3 zákona o zaměstnanosti a § 12 odst. 1 ve spojení s § 5 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění).

[27] Osoby osobně pečující o dítě ve věku do čtyř let jsou též účastny na důchodovém pojištění [srov. § 5 odst. 2 písm. d) zákona o důchodovém pojištění]. Osobní péče o dítě ve věku do 4 let je hodnocena jako náhradní doba zaměstnání [srov. § 41 odst. 3 písm. c) zákona o zaměstnanosti] a zároveň (s totožným obsahem) jako náhradní doba důchodového pojištění [srov. § 5 odst. 2 písm. d) ve spojení s § 12 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění]. Je žádoucí, aby doba péče o dítě ve věku do 4 let byla hodnocena v obou těchto úzce provázaných systémech stejně.

[28] V projednávané věci správní orgány vycházely ze zjištění, že v rozhodné době dvou let před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání (tj. v době od 10. 3. 2012 do 10. 3. 2014) stěžovatelka získala u zaměstnavatele společnosti FIAT ČR dobu pojištění pouze od 27. 12. 2013 do 28. 2. 2014. Jelikož by takto stěžovatelka nesplnila podmínku získání alespoň 12 měsíců předchozího zaměstnání [srov. § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti], byla jí započtena i náhradní doba zaměstnání, konkrétně osobní péče o dítě ve věku do 4 let (srov. § 41 odst. 2 a 3 zákona o zaměstnanosti). Správní orgány započtly tuto náhradní dobu zaměstnání také v době od 1. 3. 2014 do 10. 3. 2014 s tím, že 10. 3. 2014 stěžovatelka požádala o zprostředkování zaměstnání. Při určení výše podpory v nezaměstnanosti tedy správní orgány vycházely z toho, že poslední dobou zaměstnání byla právě náhradní doba (osobní péče o dítě ve věku do 4 let), aplikovaly proto § 51 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti a výši podpory v nezaměstnanosti tak určily na základě průměrné mzdy v národním hospodářství.

[29] Podstata sporu mezi stěžovatelkou a žalovaným spočívá v tom, že stěžovatelka tvrdí, že tato náhradní doba zaměstnání neměla být posuzována správními orgány jako její poslední zaměstnání. Pokud by nebyla doba od 1. do 10. 3. 2014 hodnocena stěžovatelce jako náhradní doba zaměstnání, bylo by jejím posledním ukončeným zaměstnáním před podáním žádosti zaměstnání u společnosti FIAT ČR (v době od 27. 12. 2013 do 28. 2. 2014). Výše podpory v nezaměstnanosti by pak musela být stanovena podle § 50 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Otázka, zda období od 1. do 10. 3. 2014 mělo být hodnoceno jako náhradní doba zaměstnání je tak skutečně významná pro stanovení výše podpory v nezaměstnanosti náležející stěžovateli.

[30] Stěžovatelka byla v řízení před správními soudy vedena předpokladem, že pro přiznání podpory v nezaměstnanosti je třeba „*nashromáždit*“ splnění kritérií uvedených v §

pokračování

39 odst. 1 zákona o zaměstnanosti (zejm. získat dobu důchodového pojištění podle zvláštního právního předpisu). Pokud se tak stane, je podle jejího názoru dán nárok na podporu v nezaměstnanosti ve vyšší variantě s odkazem na tvrzenou subsidiaritu výše podpory stanovené násobkem průměrné mzdy (§ 51) k výši podpory vyplývající z průměrného měsíčního čistého výdělku (§ 50). Proto také stěžovatelka v žalobě tvrdila, že „*není nutné započíst jako náhradní dobu od 1. 3. 2014 do 10. 3. 2014, neboť toto období je naprosto nerozhodné pro splnění podmínky § 39 odst. 1 za použití § 41 zákona*“. Tato úvaha není správná. Ze shora citovaných ustanovení zákona o zaměstnanosti bezpečně vyplývá důležitost data zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání. Tento okamžik je rozhodný pro určení rozhodného období (§ 41 odst. 1) a v návaznosti na to pro stanovení výše podpory (§ 50 resp. § 51). Od tohoto dne rovněž náleží podpora v nezaměstnanosti (§ 42 odst. 1, s výjimkou včasné žádosti předpokládané v odst. 3). Splnění podmínek pro přiznání podpory v nezaměstnanosti je tedy třeba zkoumat ke dni podání žádosti o podporu. K uvedenému dni je třeba posuzovat adjektiva *poslední ukončené* zaměstnání, *poslední* samostatná výdělečná činnost (§ 50 odst. 1, 2) či posouzení náhradní doby jako *posledního* zaměstnání (51 odst. 1 písm. a). Právní úprava neumožňuje správnímu orgánu úvahu, zda je započtení konkrétního časového úseku do náhradní doby nutné či nikoli. Správní orgán postupuje v tomto ohledu objektivně, stanoví ke dni zařazení uchazeče do evidence rozhodné období a posoudí splnění podmínek pro přiznání podpory.

[31] V posuzované věci je nesporné, že pracovní poměr stěžovatelky skončil dne 28. 2. 2014. Stěžovatelka však nepodala písemnou žádost o zprostředkování zaměstnání do 3 pracovních dnů po skončení zaměstnání, ale učinila tak až dne 10. 3. 2014. Téhož dne podala rovněž písemnou žádost o podporu v nezaměstnanosti, čímž bylo zahájeno správní řízení ve věci posouzení nároku na podporu v nezaměstnanosti. Do žádosti o zprostředkování zaměstnání stěžovatelka mimo jiné uvedla, že má v péči dítě – dceru S. narozenou dne X. Z uvedených skutečností je zřejmé, že v době, která bezprostředně předcházela zahájení správního řízení, již stěžovatelka nebyla zaměstnána, ale pečovala o dítě ve věku do 4 let, což v průběhu řízení výslovně potvrdila. V rozhodném období (tj. v době od 10. 3. 2012 do 10. 3. 2014) tedy stěžovatelka získala potřebnou dobu důchodového pojištění jednak zaměstnáním (od 27. 12. 2013 do 28. 2. 2014) a dále započtením náhradní doby zaměstnání (od 10. 3. 2012 do 10. 3. 2014 s výjimkou právě uvedeného období, po které byla zaměstnána). Stěžovatelka tedy splnila podmínku celkové doby předchozího zaměstnání nikoliv zaměstnáním, ale až započtením náhradní doby zaměstnání. Jelikož tato musela být pro nárok na podporu v nezaměstnanosti podle § 41 odst. 2 zákona o zaměstnanosti započtena, a jelikož trvala i v době od 1. 3. 2014 do 10. 3. 2014, kdy již stěžovatelka nebyla zaměstnána, musela být podle § 51 odst. 1 písm. a) téhož zákona posouzena jako poslední zaměstnání před zařazením stěžovatelky do evidence uchazečů o zaměstnání.

[32] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v případě stěžovatelky byly splněny obě podmínky pro vznik povinnosti správního orgánu postupovat podle § 51 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Stěžovatelka splnila podmínku předchozího zaměstnání započtením náhradní doby a současně poslední dobou, která jí byla pro potřeby posouzení nároku na podporu v nezaměstnanosti započtena a která se tedy zároveň posuzuje jako poslední zaměstnání, byla právě tato náhradní doba – péče o dítě ve věku do 4 let. Z této doby péče o dítě pak nelze, jak to navrhuje stěžovatelka, vyjmout dobu od 1. 3. 2014 do 10. 3. 2014,

protože se jedná o část celkové doby péče o dítě ve věku do 4 let a tato musela být stěžovatelce pro splnění podmínky pro přiznání nároku na podporu v nezaměstnanosti započítána. Výše podpory v nezaměstnanosti tak byla správně stanovena násobky průměrné mzdy v národním hospodářství za 1. až 3. čtvrtletí kalendářního roku předcházejícího kalendářnímu roku, ve kterém byla podána žádost o tuto podporu.

[33] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[34] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. září 2016

Mgr. David Hipšr
předseda senátu